

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010743
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2317010743.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného Q. S., nar. XX.X.XXXX v Q., pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 3.4.2018, sp.zn. 2T/162/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7.augusta 2018 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného Q. S., nar. XX.XX.XXXX v Q., z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 3.4.2018, sp.zn. 2T/162/2017 bol obžalovaný Q. S. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 24.02.2017 v čase o 21.40 hod. v obci H. na H. ulici u seba neoprávnene prechovával 1 ks alobalovej skladačky s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky s hmotnosťou 80 mg s obsahom viac ako 10 mg účinnej látky metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá 1 jednotlivjej dávke drogy s nižším obsahom účinnej látky, pričom podľa zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 65-66 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a zároveň svoje konanie oľutoval. Z uvedeného dôvodu okresný súd nevykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine, nakoľko vyhlásenie obžalovaného bolo urobené dobrovoľne, vážne po porade so svojou obhajkyňou.

Okresný súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného, ho uznal vinným zo spáchania skutku, uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Toto jeho protiprávne konanie kvalifikoval ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Je pravdou, že u obžalovaného bola zaistená jedna alobalová

skladačka s obsahom bielej kryštalickej látky s hmotnosťou 80 mg s obsahom viac ako 10 mg účinnej látky metamfetamínu, avšak podľa posudku KEÚ PZ Bratislava č. PPZ-KEU.BA-EXP-2017/3068 v zaistenej hmotnosti kryštalickeho materiálu množstvo účinnej látky metamfetamínu bolo viac ako 10 mg, ktoré množstvo účinnej látky je spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona okresný súd zvažil všetky okolnosti prípadu, charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného ako aj pomer poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti. Po ich zhodnotení dospel k záveru, že v danom prípade pomer poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m) Trestného zákona) je rovnomerný a preto okresný súd uložil obžalovanému trest v základnej trestnej sadzbe a to trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace.

Nakoľko obžalovaný skutok spáchal počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Levice pod sp. zn. 2T/63/2016 zo dňa 26.8.2016, právoplatný dňa 14.10.2016 pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s tým, že skúšobná doba mu trvá do 23.6.2018, uložený trest mu nebolo možné podmiennečne odložiť, preto obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný i napriek predchádzajúcim podmiennečným odsúdeniam opakovane spáchal úmyselný trestný čin, preto na dosiahnutie jeho nápravy bolo potrebné uloženie nepodmiennečného trestu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (podaním doručeným poštou (na č.l. 68 spisu) zaslal prostredníctvom obhajkyne obžalovaný odvolanie čo do viny a trestu, ktoré odvolanie v rozsahu č.l. 70-71 spisu čo do výroku o treste odôvodnil.

V odôvodnení odvolania zhrnul obsah napadnutého rozsudku a poukázal na to, že podal odvolanie na pojednávaní čo do výroku o treste. Nesúhlasil s uloženým trestom odňatia slobody i keď tento trest mu bol uložený skutočne v nízkej výmere. Vzhľadom na tú okolnosť, že mal u seba jednu skladačku drogy, ktorú dostal od kamaráta a mal túto pre vlastnú potrebu považuje uloženie nepodmiennečného trestu odňatia slobody za prísne, najmä z dôvodu, že súd mal možnosť podľa § 44 Trestného zákona upustiť od uloženia ďalšieho trestu.

Súd pri úvahe o treste vychádzal z toho, že bol v minulosti súdne trestaný pre úmyselný trestný čin a skutok, ktorý je predmetom tohto konania spáchal v skúšobnej dobe za prečin podvodu podľa § 221 Trestného zákona, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/63/2016. Tu je potrebné poukázať na to, že výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/63/2016 bol ďalším trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/84/2017 zo dňa 28.11.2017 zrušený vo výroku o treste. Preto v danom prípade Okresný súd v Galante mal ukladať súhrnný trest. Zrušením výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Levice 2T/63/2016 tak skúšobná doba plynula až od 28.11.2017 z čoho je zrejmé, že predmetný skutok dňa 24.2.2017 nespáchal v skúšobnej dobe.

Navrhol, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku Okresného súdu Galanta z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona v § 42 Trestného zákona a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom tak, že obvinenému podľa § 44 Trestného zákona upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona s poukazom na to, že trest uložený skorším rozsudkom, resp. trestným rozkazom pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu obvineného za dostatočný.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obhajkyne obžalovaného a prokurátorky krajskej prokuratúry. Obžalovaný písomným prehlásením zo dňa 06.08.2018 požiadal o vykonanie verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti a zároveň súhlasil so skrátením lehoty na prípravu.

Prokurátor krajskej prokuratúry uviedla, že výrok o treste považuje za zákonný a navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť..

Obhajkyňa obžalovaného sa pridržiavala podaného písomného zdôvodnenia odvolania a navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods.1 písm.d) Tr. poriadku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku

Okresného súdu Galanta a podľa § 322 ods.3 Tr.poriadku rozhodol rozsudkom tak, že podľa § 44 Tr.zákona upustí u obžalovaného od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený trestným rozkazom považuje na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostačujúci.

Krajský súd ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku zistil, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, v lehote stanovenej v § 309 Trestného poriadku.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil :

- prokurátorka okresnej prokuratúry podala dňa 25.10.2017 pod č. 2 Pv 96/17/2202-16 obžalobu na Q. S. pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona
- okresný súd dňa 30.10.2017 vydal trestný rozkaz, proti ktorému v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne odpor
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, čítaním posudkov a výpisu z registra trestov (č.l. 31-38)

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu uloženého obžalovanému.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

K napadnutému rozsudku všeobecne

Podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku : Ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevylučuje možnosť výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

Odvolačný súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď poučil obžalovaného o jeho práve urobiť vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň ho poučil o následkoch vyhlásenia podľa odseku 1 písm. b) alebo písm. c), a to v rozsahu podľa odsekov 5 a 8, a to v zmysle § 257 ods. 2 Trestného poriadku a o možnosti vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 4, pričom bola poskytnutá možnosť obžalovanému poradiť sa s obhajkyňou pred uskutočnením vyhlásenia, a to v zmysle § 257 ods. 3 Trestného poriadku. Okresný súd nepochybil ani tým, keď po vyhlásení obžalovaného po porade s obhajkyňou, že je vinný, položil obžalovanému otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) v spojení s § 257 ods. 5 Trestného poriadku, pričom obžalovaný na všetky položené otázky odpovedal áno. Odvolačný súd ustálil, že postup okresného súdu po vyjadrení prokurátora, ktorým navrhol prijať vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, bol správny, keď prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, a to v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku a vykonal dokazovanie iba ohľadne výroku o treste, a to v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona : Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona : Poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona : Príťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tosť/19/2015 zo dňa 23.6.2015)

Súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova). (R 44/2017, stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku)

Odvolačný súd ustálil, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval poľahčujúcu okolnosť

v súlade s § 36 písmeno l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval) a priťažujúcu okolnosť v súlade s § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený). Správne vyhodnotil vyrovnaný pomer pohľadujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 odsek 2 Trestného zákona a nepristúpil k úprave zákonnej trestnej sadzby. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 171 odsek 1 Trestného zákona je 0 až 3 roky.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace. Trest odňatia slobody bol obžalovanému uložený v blízkosti dolnej hranice. Uvedený trest spĺňa kritéria ako individuálnej prevencie (výchova odsúdeného) tak aj generálnej prevencie (odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov a utvrdenie pocitu právnej istoty), pričom vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. Uloženie uvedeného trestu je odôvodnené tou skutočnosťou, že k spáchaniu skutku došlo na verejnosti, čo však z hľadiska následkov nepôsobilo obzvlášť nepriaznivo na život obžalovaného, nakoľko obžalovaný je riadne zamestnaný, i keď bolo potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že obžalovaný má v registri trestov 2 záznamy (ďalšie dve právoplatné rozhodnutia v ňom doposiaľ uvedené nie sú), .

Okresný súd nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K dôvodom odvolania

Odvolací súd ustálil podľa obsahu podania, že odvolanie obžalovaného podané prostredníctvom obhajkyne na č.l. 68 spisu smeruje len proti výroku o treste napadnutého rozsudku, nakoľko v odôvodnení odvolania na č.l. 70-71 je vyslovene uvedené, že: „Nakoľko som na pojednávaní vyhlásil podľa § 257 Tr.por. že som vinný, nepodal som proti rozsudku odvolanie čo do viny,“.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona : Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku : Trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému.

Ak bol obvinenému uložený súhrnný trest v zmysle § 35 ods. 2 Tr. zák. a neskôr bol ďalším rozsudkom uznaný vinným za trestný čin, spáchaný po vyhlásení prvého rozsudku a pred vyhlásením rozsudku, ktorým mu bol uložený súhrnný trest, nejde v prípade posledného odsúdenia o súbeh trestných činov, ktorý je nutným predpokladom uloženia súhrnného trestu, ale o recidívu, takže je nutné uložiť samostatný trest. (R 34/1965, rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 3 Tz 12/65 zo dňa 28.4.1965)

Viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

V dôsledku napadnutej právnej úpravy je teda v identických trestných veciach recidíva trestaná miernejšie, a to napriek tomu, že medzi spáchaním viacerých trestných činov súd uložením sankcie odsúdil páchatel'a, čím poukázal na jeho negatívne správanie a na jeho povinnosť sa takéhoto konania zdržať. Trestanie páchatel'a podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona je jednoznačne prísnejšie, a to napriek tomu, že oficiálnu výstrahu od štátu pred spáchaním ďalšieho trestného skutku nedostal, a napriek tomu, že v prípade viacčinného súbehu často ide o prvotrestané osoby, čo je v prípade recidívy absolútne vylúčené. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012)

K argumentu obžalovaného, že v danom prípade Okresný súd v Galante mal ukladať súhrnný trest, je potrebné uviesť, že uvedenej námietke nie je možné priznať úspech. Trestný rozkaz Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 2T/80/2016 zo dňa 4.8.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 1.11.2016. Z uvedeného je zrejme, že obžalovanému bol uvedený trestný rozkaz doručený pred dňom 1.11.2016,

teda ešte pred tým, ako sa dňa 24.2.2017 dopustil skutku kladeného mu za vinu v tomto trestnom konaní. Doručenie uvedeného trestného rozkazu predstavovalo oficiálne upozornenie od štátu pre obžalovaného, aby rešpektoval všeobecne záväzné právne predpisy a nedopúšťal sa trestnej činnosti. Po doručení uvedeného trestného rozkazu nemožno skutok kladený obžalovanému za vinu v tomto trestnom konaní posúdiť ako trestnú činnosť spáchanú v súbehu, ale musí byť vyhodnotený len ako recidíva. Tým je vylúčené, aby bol ukladaný súhrnný trest.

V čase rozhodovania súdu I. stupňa mal obžalovaný v registri trestov 2 záznamy a to tresty uložené trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 4.8.2016 sp.zn.2T80/2016, právoplatný dňa 1.11.2016 a trestným rozkazom Okresného súdu Levice zo dňa 26.8.2016 sp.zn.2T63/2016, právoplatný dňa 14.10.2016.

Následne obhajkyňa obžalovaného spolu s odvolaním do spisu založila aj trestný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 28.11.2017. sp.zn.2T/84/2017.

Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil trestný rozkaz Okresného súdu Levice zo dňa 28.11.2017 sp.zn.2T/84/2017, právoplatný dňa 20.02.2018.

Trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/84 /2017 zo dňa 28. novembra 2017, právoplatným u obžalovaného Q. S. dňa 20.02.2018 bol obžalovaný S. odsúdený podľa § 222 ods.1 Tr .zákona na spoločný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky s skúšobnou dobou probačného dohľadu v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov, zároveň bol podľa § 41 ods.3 Trestného zákona zrušený výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn.4T215/2015 zo dňa 30.11.2015, právoplatný dňa 22.12.2015, trestný rozkaz Okresného súdu Levice sp.zn. 2T63/2016 zo dňa 26.8.2016, právoplatný dňa 14.10.2016 ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 42 ods.2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste uloženého obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn.2T/80/2016 zo dňa 4.8.2016, právoplatného dňa 1.11.2016.

V danom prípade odvolací súd konštatuje, že nie sú splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu k trestnému rozkazu Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/84 /2017 zo dňa 28. novembra 2017a to s poukazom na uloženie spoločného trestu (kde zo strany Okresného súdu Levice prišlo k pochybeniu, pretože nepostupoval z zmysle ustanovenia § 41 ods.3 Tr. por., pretože opomenul zrušiť skorší výrok o vine a pri viazanosti skutkových zistení v zrušenom rozsudku znovu rozhodnúť o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku) a súhrnného trestu uloženému trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/80/2016 zo dňa 4.8.2016, právoplatného dňa 1.11.2016.

Podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona : Kto neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 44 Trestného zákona : Súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

K argumentu obžalovaného, že považuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody za prísne, najmä z dôvodu, že súd mal možnosť podľa § 44 Trestného zákona upustiť od uloženia súhrnného trestu, je na mieste poznamenať, že právny inštitút upustenia od uloženia súhrnného trestu je aplikovateľný len na prípad, keď sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu a súd pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto konaní nie sú splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu, nemožno ani pristúpiť k ďalšiemu skúmaniu splnenia podmienok na upustenie od uloženia ďalšieho trestu.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona : Súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona : Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Napokon, pokiaľ sa v zmysle § 50 ods. 3 Tr. zák. do novourčenej skúšobnej doby podmienne odsúdeného započítava aj doba, počas ktorej tento na základe skôr vydaného a neskôr zrušeného rozhodnutia viedol riadny život, potom rovnako je nutné postupovať aj v opačnej situácii, t. j. ak v takto súdom skôr určenej skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia obvinený riadny život nevedie a spácha úmyselný trestný čin. V takom prípade je pri rozhodovaní o prípadnom odložení výkonu trestu odňatia slobody vychádzať z prezumpcie, že k trestnému činu došlo v takto novourčenej skúšobnej dobe, a preto je uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák. vylúčené. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Tdo 48/2016 zo dňa 14.7.2016)

K argumentu obžalovaného, že zrušením výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Levice 2T/63/2016 skúšobná doba plynula až od 28.11.2017 z čoho je zrejmé, že predmetný skutok dňa 24.2.2017 nespáchal v skúšobnej dobe, je potrebné konštatovať, že neskoršie zrušenie výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/63/2016 zo dňa 26.8.2016 (ďalej len „skorší trestný rozkaz“) uskutočnené trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/84/2017 zo dňa 28.11.2017 (ďalej len „neskorší trestný rozkaz“), nemá vplyv na začiatok plynutia skúšobnej doby. Obžalovaný si musel byť dňa 24.2.2017, teda v čase, keď sa dopustil skutku kladeného mu za vinu v tomto trestnom konaní, vedomý, že mu plynie skúšobná doba od 15.10.2016 do 23.6.2018 určená skorším trestným rozkazom, nakoľko k zrušeniu uvedeného trestného rozkazu došlo až neskôr nadobudnutím právoplatnosti neskoršieho trestného rozkazu, o čom obžalovaný v tom čase nemohol mať vedomosť. Okrem toho sa takéto plynutie skúšobnej doby započítava do plynutia skúšobnej doby súhrnného podmieneného trestu odňatia slobody, čo je dôvod, prečo sa takéto plynutie skúšobnej doby musí vziať do úvahy aj v prípade, že sa obžalovaný v priebehu takéhoto plynutia skúšobnej doby dopustí trestného činu. Z uvedeného je zrejmé, že argument obžalovaného nie je dôvodný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.